

ΜΑΣΣΑΟΥΑ

ΜΑΣΣΑΟΥΑ- MASSAWA

Ο Σταμάτης Μάκρας μας περιγράφει το ταξίδι του στο στολίδι της Ερυθράς Θάλασσας.. την Μασσάουα..

Μετά την παραμονή μου στην Ασμάρα την πρωτεύουσα της Ερυθραίας, συνέχισα το ταξίδι μου για το λιμάνι της Μασσαουας. Το πρωί λοιπόν σηκώθηκα και καθώς προχωρούσα με το αυτοκίνητο προς τα γραφεία της Εταιρίας, διαπίστωσα πως το λιμάνι ήτανε συνδεδεμένο με την στεριά χάρη στην γέφυρα που ήτανε στην είσοδο και είχε δεξιά κι αριστερά την θάλασσα, αλλά εκείνη την στιγμή που περνούσα συνέβαινε το φαινόμενο της παλίρροιας και η θάλασσα είχε αποτραβηχτεί αφήνοντας να φανούν τα κοχύλια πέτρες και ότι άλλο βρισκότανε στον πυθμένα. Προχωρώντας έφτασα έξω από το παλάτι του Αυτοκράτορα και από την απέναντι ήτανε η MAAG η Διοίκηση του Αμερικανικού στρατού το οποίο όταν μετά από χρόνια έπρεπε να ξανά επισκεφτώ την MASSAWA το είχανε μετατρέψει σε πολυτελέστατο ξενοδοχείο κι έμεινα για μια εβδομάδα στο δωμάτιο που μου είχαν κρατήσει. Στο ίδιο ξενοδοχείο είχε μείνει και η ηθοποιός SOFIA LOREN όταν είχε έλθει για να γυρίσει μία ταινία. Θα ήθελα να επισημανω πως για λόγους κύρους όλες οι Πετρελαϊκές Εταιρίες όταν μέλος του προσωπικού ταξίδευε έμενε σε ξενοδοχείο πέντε αστέρων.

Πηγαίνοντας προς το γραφείο πέρασα από το ΝΟΣΟΣΚΟΜΕΙΟ που ήταν πολύ καθαρό. Δίπλα η ΝΑΥΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ της ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ. Παρακάτω ήτανε τα εργοτάξια του αλατιού γεμίζανε τις δεξαμενές με νερό θαλάσσης να εξατμιστεί και να μετατραπεί σε αλάτι και δίπλα είχε στοιβαγμένα από αλάτι για εξαγωγή. Δίπλα στις μεγάλες δεξαμενές από αλουμίνιο ήτανε στοιβαγμένα τα βαρέλια λαδιών οι αποθήκες και τελικά τα γραφεία που τα έβλεπες όλο καθαρά χαιρόσουν που εργαζεσαι σε τέτοιο περιβάλλον. Τα βράδυα μαζί με τους υπεύθυνους των άλλων εταιριών και άλλους από διάφορες άλλες εταιρίες πηγαίναμε και περνούσαμε μαζί. Υπήρχε ένα κέντρο που μου είχε τραβήξει την προσοχή κι ευτυχώς και οι υπόλοιποι θέλανε μετά από το βραδυνό φαΐ να βρισκόμαστε εκεί. Οι άλλοι ήτανε μόνιμοι κάτοικοι.. μερικοί απ αυτούς ήτανε παντρεμένοι και ο μόνος ξένος ήμουνα εγώ. Το TROKADERO ήτανε ένα κέντρο με μία μεγάλη αυλή τριγυρισμένη από την θάλασσα που άκουγες τα κύματα που χτυπούσαν τους τοίχους που ήτανε πίσω από τις πολυθρόνες. Στη μέση υπήρχε μια χορευτική πλατεία κι απολάμβανες την ωραία μουσική με τα αξέχαστα ωραία Ιταλικά τραγούδια επί το πλείστον της εποχής. Μια μέρα ο φύλακας ήλθε να με ρωτήσει εάν επιτρέπεται να μπουνε μία παρέα που έλεγε πως με γνωρίζει. Βγήκα αμέσως έξω και χάρηκα που είδα εκείνη την ωραία παρέα των Ιταλών που είχα γνωρίσει στην ASMARA και είχανε έλθει να μείνουνε σε γνωστούς τους. Ενθουσιάστηκα και τους προσκάλεσα να φάμε μαζί και να περάσουμε το Σαββατοκύριακο. Δέχτηκαν και την επομένη τους είπα πως θα νοίκιαζα μια βάρκα να πάμε στο Πράσινο Νησί [ISOLA VERDE/ Παρακάλεσα τις κοπελιές να αγοράσουν ότι γουστάρουν για να περάσουμε ευχάριστα.. έτσι κι έγινε.

Η εταιρία μας επειδή είχε την αποκλειστική προμήθεια καυσίμων για την Αμερικανική Στρατιωτική Βάση στην Αιθιοπία με έδρα την Ασμάρα η γνωστή με το όνομα KAGNEW STATION, με κάλεσε ο αξιωματικός υπεύθυνος στις πετρελαϊκές εγκαταστάσεις να τον επισκεφθώ...χάρηκα για την πρόσκληση και όταν παραβέθηκα μου έκανε εντύπωση η γενική κατάσταση που ήτανε όπως μου την είχαν περιγράψει οι συνάδελφοι. Καθαριότητα, αναψυκτήριο, πειθαρχία, όλα ήτανε στην εντέλεια. Χαιρόσουν να βλέπεις τα γραφεία περιτριγυρισμένα από λουλούδια κτλ, που βέβαια δεν μπορώ να θυμάμαι τις λεπτομέρειες όταν βρέθηκα μέσα στο αναψυκτήριο που ήταν των αξιωματικών είχα μείνει άναυδος..άλλο να τα βλέπεις και άλλο να μπορέσεις να τα περιγράψεις. Ειδικά μετά από τόσα χρόνια. Οι στρατιώτες ήταν γνωστοί στην ASMARA για την νυχτερινή τους έξοδο που δεν τους αναγνώριζες όταν έβλεπες την πρωινή πειθαρχία. Το βράδυ νοίκιαζαν τα GARI κι έτρεχαν να γεμίσουν τα μπαρ που ήτανε γεμάτα από τις ωραιότερες κοπέλες και πολλές είχανε παντρευτεί και είχανε παιει στην Αμερικη. Το μεγάλο θέατρο παιζόταν προς τα μεσάνυχτα όταν μεθούσαν και δεν μπορούσαν να πάνε με τα GARI ερχόντουσαν τα περιπολικά του στρατού και τους πετούσαν στα φορτηγά λεσ και ήτανε τσουβάλια τον ένα πάνω στον άλλο. Μπορούμε να πούμε πως ήτανε η χρυσή εποχή για τα GARI..βγάζανε αρκετά λεφτά. Δυστυχώς νομίζω πως αρκετά κι εγώ σας ζάλισα κι αν γράψω και την συνέχεια ίσως με βαρεθείτε. Κλείνω εδώ αφού έφτασε και το τέλος του τριμήνου και πρέπει να επιστρέψω για να παραλάβω τις εγκαταστάσεις στο BOLE αναγκασμένος να βάλω την στολή του υπεύθυνου. Χαιρέτησα με πίκρα όταν αποχωριζόμουνα την ωραία και αξέχαστη παρέα μου.

* τέλος *

Δημ. Καλογερόπουλος